

N:o 140.

Af herr **G. Eriksson** i Mörviken, om beviljande af 5,000 kronor åt länsmannen *N. M. H. Sunding* såsom vederlag för mistad åklagareandel i förbrutet gods.

På grund af kongl. förordningen den 23 september 1887 verkställde länsmannen i Alsens distrikt *N. M. H. Sunding* på tjenstens vägnar den 1 augusti 1890 beslag å ett parti sågade trävaror, tillhörigt storbritanniske undersåten *Lewis Miller* och upplagdt vid hans sågverk i Trångsviken, beläget i Jemtlands län. *Sunding* väckte genom stämning samma dag mot *Miller* åtal vid Offerdals häradsrätt med yrkande, att han måtte fällas till laga ansvar för det han, ehuru utlänning, i riket drefve sågverks- och handelsrörelse utan att dertill hafva utverkat sig nådigt tillstånd, samt att det i beslag tagna trävarupartiet måtte förklaras och dömas förbrutet. Genom utslag den 10 oktober 1890 godkände häradsrätten åtalet och dömde *Miller* på grund af 26 § 1 mom. äfvensom 18 och 31 §§ i kongl. förordningen den 18 juni 1864 såsom dessa lagrum lyda i ofvannämnda förordning af den 23 september 1887, för det han, ehuru utlänning, utan tillstånd här i riket idkat sågverksrörelse och dermed sammanhängande handtering att böta 200 kronor, samt förklarade de i beslag tagna trävarorna, som uppskattats till ett värde af 56,432 kronor, vara förverkade; och skulle af nämnda värde, likasom af bötesbeloppet, två tredjedelar tillfalla åklagaren och en tredjedel kronan. På af *Miller*, som mot detta utslag icke anförde besvär, hvilket alltså vann laga kraft, gjord nådeansökan förklarade Kongl. Maj:t den 14 november 1890, efter vederbörandes tillstyrkan, att det beslagtagna trävarulagret »skall anses icke vara förverkad».

Åklagarens skyldighet att befordra gällande lagars efterlefnad är oftast förenad med dryga omkostnader, stort ansvar och ej så få obehag; och det torde för visso vara med hänsyn till denna åklagarens ställning, som andelar i böter och i värdet af förverkadt gods honom tillerkännes såsom en uppmuntran vid utöfvandet af sitt ansvarsfulla kall. Då emellertid statens intresse gent emot främmande magts här i landet boende undersåte möjligen kräver benådningsrättens mellankomst, hvarigenom åklagaren går miste om nämnda sin uppmuntran, synes det också vara af rättvisa och billighet påkalladt, att staten i ty fall träder emellan och tilldelar honom något skäligt vederlag af statsmedel för honom, på sätt här ofvan om Sunding anförts, frångångna åklagareandelar af förbrutna varans värde. Huru stort ett sådant vederlag åt Sunding borde vara, tilltror jag mig ej att kunna bestämdt uppgifva, men med hänsyn till åtalets besvärlighet och risk och storleken af de Sunding tilldömda åklagareandelarne, två tredjedelar, motsvarande 37,621 kronor och 33 öre af trävarubeslagets värde (56,432 kr.), synes åtminstone 5,000 kronor kunna åt honom beviljas.

På grund af hvad här ofvan anförts vågar jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta, att till länsmannen N. M. H. Sunding i Alsen bevilja såsom vederlag och uppmuntran för de honom frångångna åklagareandelar — utgörande enligt Offerdals häradsrätts utslag den 10 oktober 1890 i mål emellan honom och storbritanniske undersåten Lewis Miller 37,621 kronor och 33 öre — ett belopp af 5,000 kronor att till Sunding utbetalas på tid och sätt, som statsutskottet, dit denna motion torde remitteras, finner lämpligt föreslå.

Häradsrättens protokoll och utslag med flera handlingar rörande ofvan-nämnda beslagsmål skola utskottet tillhandahållas.

Stockholm den 30 januari 1892.

Gunnar Eriksson

Mörviken.

Häruti instämma:

J. Bromée. J. Nordin.
